

Володимир Самійленко (1864 - 1925)

АКРОСТИХ

У мене є одно кохання,
Котре не зраджу я повік;
Росло воно не день, не рік,
А із мною виростало
І квіткою рясною стало...
Не одцвіте моє кохання,
А буде в серці до сконання.

НАЙДОРОЖЧА ПЕРЛИНА

Бачив я усякі перли і коштовні самоцвіти,
Але єсть одна перлина,
Що з усіх найкраща в світі.
Купувать її не можна
Або нею торгувати;
Її часто мають бідні
І частіше, ніж багаті.
Ту перлину не дістати
Ні з печер землі, ні з моря:
Тільки той її знаходить,
Хто чутким родивсь до горя.
Одібрать її не зможе
Ніяка злоба несити.
Перла та — сльоза святая,
За нещасний люд пролита.

ШКОЛЯР І РІЗКИ

Старий учитель раз до школяра казав:
«У вашому садку недавно я назвав
Чудовий кущ ліщини,
Рясний, а пагони пустив по три аршини.
Чи не пішов би ти увечері в садок,
Та чи не зрізав би мені хоч з п'ять різок, —
Та вибирай гнучкіші,
Та щоб були цупкіші.
Не бійся, хлопче мій,
То буде кара спині не твоїй,
Що я готую:
Ти любий мій, і я тебе шаную,
Бо ти нічим мені не согрішив.
Ліщина тая на твоїх товаришів —
Бо не такі, як ти; за вдачу їх погану
Я дам їм прочухану».
Послухавсь хлопець і приніс різок.

Тоді старий дверима — цок!
Замкнув та за якусь його стару провину
Ліщиною списав йому всю спину.
Народе! не давай на себе зброї,
Щоб не було й тобі біди такої.

МЕТЕЛИК І КАПУСТА

Легенький, як вітрець, метелик над квітками
Літав, сідав то на красолою, то на мак.
Капуста, що колись своїми пелюстками
Його живила, каже так:
«Прилинь до мене, сядь, хоч на одну хвилину,
Мій сину...»
«Пху! Не видав твого дурного качана,
Капуста навісна! —
Сказало паненя летюче, —
Ти бачиш убрання блискуче —
Його я понесу в рясний садок,
До гарних, до пахучих квіточок».
Йому на цюю горду мову
Капуста каже знову:
«Згадай, мій сину, ти тоді не величавсь,
Як був ще гусенню та мною годувавсь.
Але таких, як ти, на світі є доволі,
Що в кращій долі
Забули рід і хати відреклись,
Що годувала їх колись».

ГОСПОДАР І ВІЛ

Один Господар був свободі друг великий
І зняти він хотів з Вола ярмо навіки.
Але на той замір так Віл йому сказав:
«Відколи я живу, я те ярмо тягав,
І батько мій носив, і всі діди носили;
Спасибі Богові, наш рід не збувся сили,
За ласку дякую; не був би я волом,
Якби я не схотів зістатись під ярмом».
І люди є такі — дурні, та ще й уперті:
Родилися в ярмі, в ярмі хочуть і смерти.

БОЖИЙ ПРИКЛАД

«Працюй, Іване, — пан сказав, —
І не зважай на втому:
Від Бога нам такий закон

В його письмі святому.
Адже ж сам Бог шість днів робив,
Поки скінчив роботу,
Спочив же тільки в сьомий день
Від праці та клопоту».
Іван спинивсь на борозні:
«То річ, мосьпане, друга!
Одно — творити язиком,
А друге — перти плуга.
Але за прикладом святим
Я радий поспішати;
Скажіть же, що робив господь
В день восьмий і дев'ятий?»